

soudu v Nov. Jičíně ze dne 18. března 1920, jímž byl uznán vinným zločinem nedokonaného padělání peněz podle § 8 tr. z. a § 1 zák. ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o odsuzující výrok pro pokus padělání bankovek spáchaný tím, že obžalovaný nalepil — jak soud zjišťuje — nedostatečným způsobem 30 padělaných kolků na stejný počet neokolkovaných 20 K bankovek, namítá zmateční stížnost, že nevyšlo na jevo, co by nasvědčovalo tomu, že obžalovaný měl úmysl tyto padělané bankovky udávati za pravé, že tedy nelze mluvit o trestném pokusu (č. 9 a) § 281 tr. ř.). První soud zjistil sice, že svědek Antonín K. přijal od obžalovaného balíček s padělanými kolky, na nichž kolky byly nalepeny nedostatečně (slinami) pouze k uschování, neshledal tedy v tomto odevzdání peněz jich udávání. Avšak soud zjistil a vyslovil, že obžalovaný se pokusil padělati bankovky v úmyslu, by je udával za pravé, uváživ, že obžalovaný sám doznal, že ujednal s D—em, že padělané peníze prodá (scilicet udá) a že se o zisk s ním rozdělí. Právem proto uznal soud nalézací, že jsou zde objektivní i subjektivní náležitosti zločinu padělání peněz dle § 1 odst. 1 cit. zákona, při čemž ovšem podle názoru soudu, první stolice, po skutkové stránce odvodněného, čin nebyl dokonán jen pro nahodilou překážku, neodvislou na vůli obžalovaného, že totiž kolky, ačkoli byly o sobě způsobilým prostředkem padělání, z bankovek se zase odlepovaly. Ostatně nemá obžalovaný příčiny stěžovati si do odsouzení pro pokus zločinu uveděného již z toho důvodu, poněvadž zjištěná činnost obžalovaného vyčerpává skutkovou podstatu d o k o n a n é h o zločinu. Jak již svrchu řečeno, zjistil soud nejen, že obžalovaný měl úmysl, padělané peníze udávati, nýbrž také, že obžalovaný nalepil na neokolkované bankovky 30 padělaných kolků, kterážto okolnost znamená dokonané již padělání peněz; neboť spojením padělaného kolku s neokolkovanou bankovkou byl utvořen padělek papírového penízu v čs. státě v oběhu jsoucího, na čemž ničeho nemění se pozdější okolností, že padělaný kolek se z příčiny té neb oné zase odlepil. Byl tedy čin obžalovaného rozsudkem v odpor vzatým posuzován mírněji, než dle zákona posouzen býti měl.

Čís. 214.

Ustanovení § 32, čís. 2 min. nařízení ze dne 26. května 1917, čís. 235 ř. z. podléhá též bezprávné zcizení i sebe menšího množství zabavených zásob, při čemž jest lhostejno, zda zcizeno bylo obilí, jež hospodář jako samozásobitel byl ušetřil.

(Rozh. ze dne 19. června 1920, Kr I 269/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Františka J. do rozsudku lichevního

soudu při zemském trestním soudu v Praze ze dne 11. února 1920, jímž byl uznán vinným přečinem dle § 20 č. 2 a) cís. nař. ze dne 24. března 1917 čís. 131 ř. z. a přestupkem dle § 32 č. 2 min. nař. z 26. května 1917 čís. 235 ř. z., mimo jiné z těchto

důvodů:

Neodůvodněnou jest zmateční stížnost, pokud, odporujíc z důvodu zmatečnosti dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. výroku odsuzujícímu obžalovaného pro přestupek dle § 32 čís. 2 min. nařízení ze dne 26. května 1917, čís. 235 ř. z., zdůrazňuje tu okolnost, že se jedná o nepatrné množství mouky, zbylého obžalovanému z jeho vlastního obilí po odvedení kontingentu. Podotknuto budiž, že jde v tomto případě o mouku ze sklizně roku 1918, nespádající pod ustanovení vládního nařízení ze dne 17. června 1919 čís. 354 sb. z. a n., pokud se týče ze dne 23. března 1920 čís. 169 sb. z. a n. Nehledíc k tomu, že rozsudek nezjišťuje, že by se opravdu jednalo o obilí, zbylé obžalovanému po odvedení kontingentu, je dle ustanovení § 32 citovaného min. nařízení množství obilí neb mlýnských výrobků, ohledně něhož čin byl spáchán, pro posouzení otázky, jde-li o trestný čin dle tohoto paragrafu, bezvýznamné, podléhá mu tedy zejména také bezprávné zcizení i sebe menšího množství zabavených zásob. Nepřípadně dovozuje zmateční stížnost domnělou správnost svého stanoviska z té okolnosti, že min. nařízení mluví v § 32 o »zásobách«; vždyť výraz ten značí jakékoli množství předmětů, k dispozici jsoucích, bez ohledu na jeho velikost a nesvědčí sám o sobě pro správnost názoru, z něho zmateční stížností nepřímo odvozovaného, jakoby jím míněno bylo pouze množství značnější. Lhostejno je také, zda ten, kdo zásoby takové zcizuje, již své dodávací povinnosti byl zadost učinil čili nic, a zda se jedná o zásoby, ponechané mu dle zákona, jak se vyjadřuje zmateční stížnost, k volné dispozici, správně řečeno: o zásoby, ponechané jemu ve smyslu § 3 cit. min. nařízení jako samozásobiteli. Byloť u provádění zásady, dle níž právo disponovati obilím, na území státu sklizeným a mlýnskými výrobky, z něho získanými, vyhrazeno je státu, § 1 cit. min. nař. veškeré obilí domácí sklizně prohlášeno za zabavené ve prospěch státu okamžikem, kdy se oddělí od orné půdy, s tou působností, že předměty dle § 2 zabavené nesmějí se ani zpracovati, spotřebovati, skrmiti ani dobrovolně nebo nuceně zciziti, pokud v dotyčném nařízení nebo zvláštními předpisy nejsou vydána nařízení jiná, a je dle § 6 držitel zabavených věcí povinen nabídnouti je a prodati obilnímu ústavu nebo jeho zmocněncům za stanovenou přejímací cenu, pokud mu nemají zůstatí podle dotčeného nařízení nebo zvláštních předpisů podle něho vydaných. Důsledek, plynoucí z těchto ustanovení, že samozásobitelé i množství, ušetřené z obilí, jim dle § 3 k vlastní spotřebě, ke krmení a* pro osev vyhrazeného, jsou povinni odváděti obilnímu ústavu, vysloven byl zvláště článkem III. min. nařízení ze dne 17. června 1918, čís. 216 ř. z. a byla tím znova potvrzena zásada, že obilí a mlýnské výrobky nemohou se státi předmětem dovolené soukromé dispozice ani v případě, zbyly-li držiteli následkem úsporného způsobu spotřeby. I ušetřené takto množství obilí a mlýnských výrobků zůstává zabaveným a neoprávněné zcizení jeho spadá pod ustanovení § 32 č. 2 min. nař.